

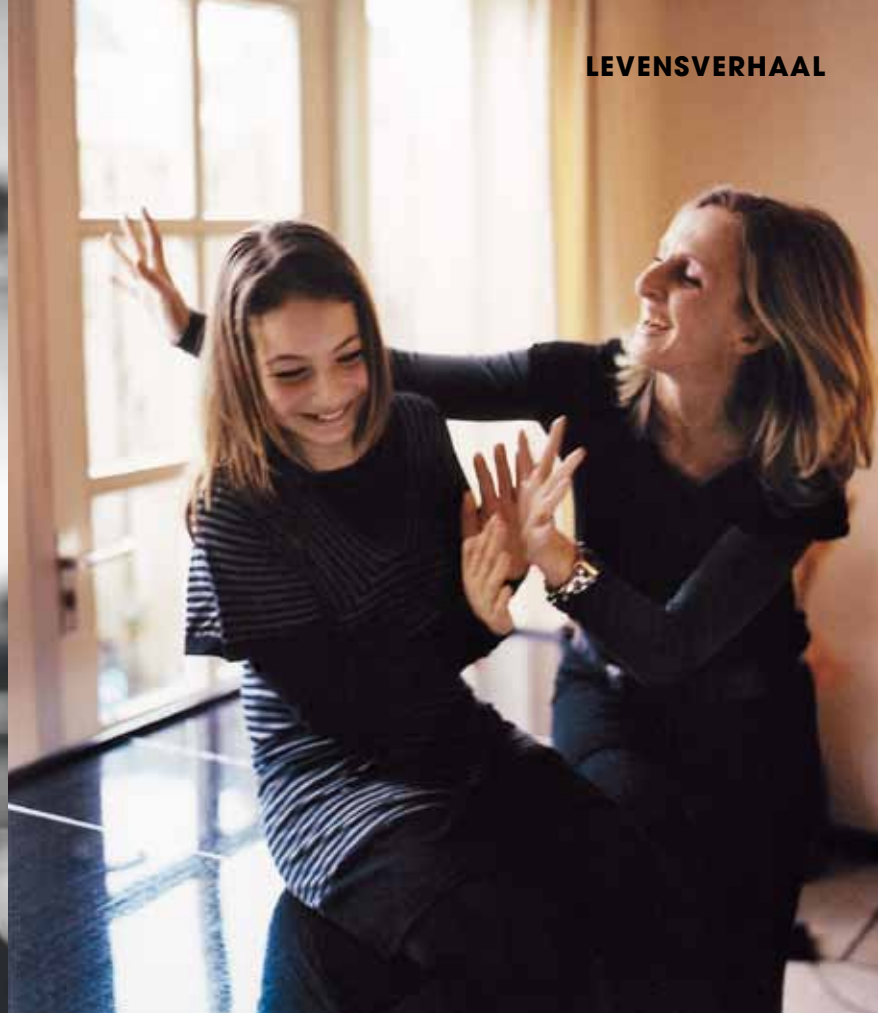
‘Hij had niet besloten dat hij meer bij zijn gezin wilde zijn’

Marjolein (39) is de weduwe van Stan Storimans, de RTL Nieuws cameraman die op 12 augustus 2008 bij een bomaanslag in Georgië werd gedood. 'Vlak voor de reis zei hij nog: "Het is wel goed zo, ik geef het stokje door aan andere mensen."'

INTERVIEW **HILDE POSTMA**

FOTOGRAFIE **BRENDA VAN LEEUWEN**

‘Heel lang heb ik het eigenlijk niet kunnen vatten: dat Stan écht dood was.

Nog steeds vind ik dat weleens moeilijk te beseffen. Soms voelt het alsof hij zo zou kunnen binnen lopen, dat hebben de kinderen ook. De beelden van Stans dood heb ik lang niet willen zien. Maar omdat het besef niet echt wilde indalen, dacht ik na driekwart jaar: ik ga die beelden bekijken. Maar ik kon ze niet terugvinden. Ja, ik heb nog wel beelden gezien dat Stan op de brandcard lag. Maar heel veel was gewist. Misschien is daar ook wel een reden voor. En uiteindelijk is het besef toch langzaam ingedaald: Stan komt nooit meer terug. Ja, je kunt je blijven afvragen: waarom? Waarom moet dit? Het is extra wrang omdat Stan en ik de laatste jaren echt onze weg gevonden hadden. Maar een vriendin van mij zei: “Marjolein, ik ben blij dat Stan en jij de laatste jaren zó gelukkig waren samen. Daardoor kun je nu alleen maar fijn en liefdevol terugkijken. En zo is het ook.”

ONTZETTEND GRAPPIG EN SOMS STRONTCHAGRIJNIG

Ik was 17, ik leerde Stan kennen tijdens het uitgaan, in Tilburg. Ik vond hem de meest verschrikkelijke vent die ik kende. Hij was 19 en droeg altijd stropdassen en pakken. Vreselijk. Maar ja, als je zo met iemand bezig bent, dan zit er misschien ook wat anders onder. Op een gegeven moment speelden we samen in een carna-

valsband: ik saxofoon, hij trompet. We kregen toch wel een grappig contact. Hij zei tegen me dat hij me leuk vond. Ik zei: “Dan zal toch eerst die stropdas afmoeten”. Ik heb een schaar gevraagd achter de bar en heb zo die stropdas afgeknipt. Haha, ja dat vond Stan wel een stoere actie, hij hield wel van vrouwen met pit. Tus- sen ons was het daarna zo geregeld.

Ik zat op de PABO in die tijd, Stan werkte als geluidsmen bij een bedrijf waar hij later cameraman werd. Hij was zo’n leuke man. Een heel amicale vent, hij kende iedereen, had humor. Hij was superveelzijdig: ontzettend grappig, maar vooral ook heel zorgzaam. Hij had een bepaalde houding, daar dwong hij respect mee af. Ik voelde me altijd zo veilig bij hem. Enorm loyaal: ook naar zijn werkgevers en de journalisten met wie hij op stap was. Hij ging voor je door het vuur. Hij kende ook geen concurrentie, hij hielp iedereen, ook de collega’s met wie hij niet samenwerkte. Maar goed, “over de doden niets dan goeds”: daar hou ik niet zo van. Er was echt wel iets op Stan aan te merken. Hij was veel te streng voor de kinderen en hij kon af en toe echt strontchagrijnig zijn. Hij was heel direct en recht voor zijn raap, dat vinden mensen weleens lastig. Maar hij was wel duidelijk en eerlijk. En over het algemeen had hij toch een hart van goud.

Stan en ik hebben ook wel onze ups en downs gehad. Stan had toch een onregelmatig vak en het is niet fijn om met iemand samen te leven die ook naar oorlogsgebieden gaat. Ja, ik heb wel heel wat tranen gelaten. Maar je leert met die angsten leven. Er

kwam vertrouwen voor in de plaats: het komt wel goed met Stan. We leerden elkaar de ruimte te geven. Vooral de laatste vier, vijf jaar hadden we onze weg gevonden, waren we echt gelukkig samen. Een eenheid. Stan had inmiddels zijn eigen bedrijf Storicam, daar deed ik de financiën voor, naast mijn werk als juf. We deelden ook dat intensieve gevoel van samen vader en moeder zijn. Het is heel wrang, want net voor Stan naar Georgië ging, had hij voor zichzelf besloten: ik wil meer bij mijn gezin zijn. Hij dacht: het is wel goed, ik word veertig, ik geef het stokje over aan andere mensen binnen Storicam. Hij wilde zijn kinderen zien opgroeien. Maar eerst ging hij nog naar Georgië.

IN EEN ROLLERCOASTER

Op 12 augustus 2008 werd ik gebeld door de huisarts, hij wilde per se langskomen. Ik dacht nog: hij is van zijn padje af, wij zijn helemaal niet ziek. Maar hij was zo aanhoudend! Toen hij vroeg: “Bent u de vrouw van Stan Storimans?” begreep ik: dit is foute boel. Ik heb de kinderen naar de burens gebracht, omdat ik niet wist wat ik te horen zou krijgen. Toen ik terug naar huis liep, zag ik politie aan de deur. En dan hoor je: Stan is omgekomen bij een bomaanslag in Georgië. Ik heb geloof ik vijf minuten getrapt en geslagen, maar heel raar: daarna raak je ineens verdoofd en weet je wat je te doen staat: je vader bellen, andere familieleden informeren. Op de een of andere manier raap je jezelf bij elkaar. Het is alsof je op een andere planeet staat en naar jezelf kijkt alsof het een ander is die het allemaal overkomt.

Binnen een uur was het hele huis vol. Familie en vrienden namen de telefoon over. De kinderen kwamen terug, en ik kon niets anders zeggen dan: “Papa is dood, hij is in Georgië door een bom om het leven gekomen.” Amber werd helemaal hysterisch, Tim leek wel verdoofd. Hij kon alleen maar huilen en zich vastklam-

pen aan mij. Hij kon en wilde het niet geloven. Wat ik achteraf het ergste vind: dat ik dat niet beter in heb kunnen kleden. Er zijn anderen die, uit onhandigheid, tegen Tim dingen hebben gezegd als: “Jij bent nu de man in huis, zorg maar goed voor mama en Amber, bescherm ze maar.” Een ventje van acht! Dat heeft hij als traumatisch ervaren. Ja, ik wou dat ik dat had kunnen voorkomen. Maar weet je: je zit in die rollercoaster. Je bent er wel, maar je bent er toch niet helemaal. Mijn kinderen hebben mij veel zien praten en huilen, ik was met van alles tegelijk bezig. Tot mijn zus mij de douche instuurde. Daar probeerde ik te vatten wat er nu eigenlijk was gebeurd. Stan was dood, hij zou niet meer terugkomen.

Ik ben nooit achter de geraniums gaan zitten. Integendeel, ik ben vanaf Stans dood zo verschrikkelijk druk geweest. Ik heb zijn boek afgerond, ik zat bij *Pauw & Witteman*, er is een Stan Storimans-prijs in het leven geroepen, ik deed de uitreiking daarvan. Ik wilde het bedrijf gewoon door laten gaan, en ook gewoon voor de klas blijven staan. En iedere avond hebben we wel mensen over de vloer. Ik wil niet bij de pakken neer gaan zitten – een druk leven leiden. Een paar maanden na Stans dood was er een feest van dierbare vrienden. Ik ben er huilend naartoe gereden, en huilend weer naar huis gegaan – maar ik was er wel, en ik heb er óók van genoten.

Gek genoeg vind ik het tweede jaar moeilijker dan het eerste. Deze zomer was ik met de kinderen in Portugal. Daar gingen we drie weken naar het park waar we al drie keer eerder met Stan waren geweest, met dezelfde mensen. Dat is natuurlijk best confronterend, maar ik wilde vooral een onbezorgde, gezellige vakantie voor de kinderen. En rust-rust-rust voor mezelf. Omdat het eerste jaar na Stans dood zó druk was geweest. In Portugal heb ik dat eerste jaar als een film afgespeeld: alle momenten ►

‘Met Stans verjaardag heb ik een groot feest gegeven.

Tim zei:
“Mama, papa is echt zó blij dat je dit voor hem doet”

terugbeleefd. Daar realiseerde ik me – heel raar – dat ik vooral niet wilde dat het 12 augustus zou worden. Ik wil dat niet, ik wil het niet, dacht ik. Het leek me zo akelig. Na 12 augustus zou ik niet meer kunnen zeggen: “Vorig jaar deden Stan en ik nog...” Dan zou er geen vorig jaar sámen zijn! Dat gevoel overviel me. Ja, dat vond ik veel moeilijker dan de eerste keer Sinterklaas, kerst en Stans verjaardag, waarop ik kon denken: vorig jaar was Stan nog bij ons.

GELUK (EN METEEN EEN SCHULDGEVOEL)

Na 12 augustus 2008 zijn wij in een wereld terecht gekomen die wijzelf niet kenden. Stan was maar een gewone boerenjongen, die toevallig bij de tv werkte. Maar opeens werden we geconfronteerd met onze foto’s in de plaatselijke krant, heel bizar. Er stond een foto van ons in badkleding in – nou, ik kan je verzekeren dat een prépuberend kind als Amber daar niet blij mee was. Opeens had iedereen een oordeel over ons. Op internet begonnen mensen sites waarop ze ongenueanceerd hun mening gaven. Stan was bezig met een boek over zijn leven, dat wilde ik goed afronden. Ik kreeg te horen dat ik dat alleen maar deed omdat ik geld wilde verdienen aan zijn dood. Terwijl, wij wilden hem alleen maar eren. Weet je, zulke reacties doen pijn. Maar je leert ervan incasseren, je wordt er ook groot van.

Hulp wilde ik niet, ik dacht: hulp is voor de zwakken onder ons. Maar uiteindelijk werd het me toch te veel. Ik dacht: ik doe wel stoer, maar hoeveel kan een mens alleen verwerken? Ik voelde me soms ook schuldig, omdat er momenten waren waarop ik mij gewoon gelukkig voelde. Voor mijn gevoel kon dat niet. Ik ben bij een psychologe geweest, een geweldig mens. Zij leerde mij: je mag verdriet hebben – en je mag ook plezier hebben. Zij leerde me ook dat ik kracht mag putten uit de positieve dingen in het leven, ze bracht daarmee het positieve terug in mij.

Nou ja, ik heb ook echt mijn momenten dat ik totaal instort hoor. Dat de muren op me afkomen, dat ik veel huil. Maar dat doe ik als ik alleen ben, of bij mensen bij wie het vertrouwd voelt. En ik bel mijn zus ook weleens, dan zeg ik: “Ik wil nu even geen schop onder mijn kont, doe dat morgen maar weer. Ik wil nu alleen maar even huilen en zielig zijn.” Dat heeft de therapeut van mijn zontje me ook wel duidelijk gemaakt: soms moet je gewoon even zielig kunnen zijn, even niet sterk zijn.

PAPA IS ONVERVANGBAAR

Na Stans dood zeiden mensen tegen me: “Nu ga je je vrienden leren kennen.” Dat leek me onzin, ik heb fantastische vrienden. Maar toch moet ik zeggen: twee vriendenstellen hebben me totaal

laten vallen. Op een gegeven moment was er iets op mijn pad gekomen: een man met wie ik een paar maanden iets heb gehad. Was het verliefdheid, zochten we troost? Ik weet het niet... Mischien hadden we allebei een arm nodig. Aan de kinderen heb ik uitgelegd: er komt niemand meer als papa, papa is onvervangbaar. Maar je kunt in je leven van meerdere mensen houden. De kinderen begrepen dat wel, mijn familie en zelfs mijn schoonfamilie ook. Zij staan altijd onvoorwaardelijk achter me. Ik weet ook zeker dat Stan het had toegejuicht. Maar die paar vrienden reageerden vol onbegrip, zezen met hun vinger naar mij. Maar wat willen ze dan? Dat ik hun

goedkeuring vraag? En wat gunnen ze me dan? Dat ik het zielige vrouwtje uithang? Waarom hebben ze een oordeel over me? Uiteindelijk heeft het niet zo lang geduurd. Het was gewoon nog niet mijn tijd, het is te vroeg, dat met Stan is nog te vers, ik kan het gedoe van een ander er nog niet bijhebben. Het is dus voorbij. Ja, dat doet dan even pijn. Maar ja, het maakt je ook weer sterker.

En er zijn ook mensen met wie ik na de dood van Stan juist een heel hechte vriendschap heb opgebouwd. Mensen die ons steunen, met ons huilen en met ons leven. Dat vind ik heel bijzonder: dat er zoveel mensen zijn die er onvoorwaardelijk voor ons zijn. Dat geeft de kracht om door te gaan.

Natuurlijk ben ik ook weleens boos op Stan. In het weekend splitsen andere ouders zich vaak op voor de sportwedstrijden van hun kinderen, ik moet er dan in mijn eentje zijn voor Amber en Tim. Amber zit in groep 8, ze heeft vwo-advies. Ik moet nu een school voor haar uitkiezen. Dan denk ik: wat is nu een goede school? Dan realiseer ik me opeens dat ik dat nu alleen moet doen. Degene met wie je vroeger vanzelfsprekend samen zo’n beslissing nam, is er niet meer. Ik ben ook extra bang dat de kinderen of mij iets overkomt. Ik schrik eerder. Maar daar moet je je overheen zetten, daar heeft niemand iets aan. Je kunt jezelf wel een zielig hoopje mens vinden, maar daar schiet je niets mee op.

GROOT FEEST VOOR Z’N VERJAARDAG

Potverdomme, hoezo gaat het gewoon door? Dacht ik weleens als ik het *RTL Nieuws* zag. Waarom gaan we nog naar die brandhaarden? Waarom stuur ik zélf nog steeds onze cameramannen naar conflictgebieden? Maar ik heb ook aan mijn kinderen uitgelegd dat het belangrijk werk is, dat het nodig is dat het doorgaat. Als er een ramp is, zoals pas in Haïti, kan de wereld zien hoe erg het is, en komt er meer geld voor de slachtoffers. We mogen daar niet blind voor zijn. En cameramensen moeten zélf beslissen. Als ze willen, moeten ze gaan. Dat zou Stan ook gewild hebben: dat het bedrijf gewoon doorgaat.

Ik wil heel graag weten wie nu uiteindelijk op het knopje ►

‘Ik wilde niet dat het weer 12 augustus zou worden. Dan kon ik niet meer denken: vorig jaar was Stan nog bij ons’

heeft gedrukt. Diegene zou ik graag achter tralies zien. Maar ik realiseer me dat dat veel gevraagd is: het is een oorlogsgebied, niemand wil verantwoordelijkheid nemen. Ik wil vooral graag een bekentenis, ook die zal ik waarschijnlijk niet krijgen. Rusland zal dat zeker niet doen. Maar ik laat het er toch niet zomaar bij zitten. Afgelopen zomer heb ik besloten om met Jeroen Akkermans en een Israëlische journalist die de aanslag hebben overleefd, naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te stappen. Daarmee sluiten we ons aan bij Georgische nabestaanden die Rusland ter verantwoording willen roepen. Ik hoop die mensen te helpen in hun strijd. Omdat Stans dood breed uit is gemeten in de media, is het voor ons wat makkelijker om publiciteit te krijgen. En ik wil de kinderen ook laten zien dat ik blijf strijden. Dat zijn we aan Stan verplicht.

Stan is nog bij mij. Hoe, dat kan ik niet uitleggen. Ik geloof niet in een leven na de dood. Maar vaak denk ik: hoe heb ik dit nou weer voor elkaar gekregen? Dan denk ik het is Stan – Stan die me kracht geeft. Soms zijn er momenten dat ik me gelukkig voel. Dat het goed gaat met mij en met de zaak. Dan heb ik ook het gevoel dat Stan vindt dat ik het goed doe. Ik denk weleens: ik wist niet dat ik zo sterk was, dat ik dit allemaal aankan. Ik denk dat Stan dat ook niet wist. Ik was altijd een beetje een verlegen poppetje dat in zijn schaduw stond. Op feestjes was het Stan die de contacten legde en ik degene die daar handig gebruikt van maakte. Maar met kerst had ik bijvoorbeeld veertien mensen te eten. Daar kan ik van tevoren tegenop zien, maar het lukt me toch maar om een heel diner in elkaar te draaien. En ook om te genieten. Met Stans verjaardag dit jaar, op 8 januari, heb ik een groot feest gegeven. Er kwamen zestig volwassenen en dertig kinderen. Iedereen at bij ons, dat had Stan ook zo gewild, er was veel bier en wijn. Het is heel laat geworden: half zes. Tim pakte mij op een gegeven moment beet, en zei: “Mama, papa is echt zó blij dat jij dit voor hem doet.” Dan hou ik het niet droog, maar dat is niet erg.

NIET TOT MIJN TACHTIGSTE ALLEEN

Voor de toekomst hoop ik vooral dat de kinderen gelukkig worden. Over Amber maak ik me niet zoveel zorgen. Ze is een heel sterk meisje, ze gaat vwo doen, ik heb er wel vertrouwen in dat dat goedkomt: ze kan worden wat ze worden wil. Ik hoop vooral dat Tim zichzelf snel terugvindt, en dat hij weer lekker in zijn vel komt te zitten. Met hem gaat het helaas niet zo goed. Hij heeft het heel zwaar gehad, is echt getraumatiseerd. Zijn vorige school begreep helemaal niet dat hij enorme verlatingsangst had. Tim is dit jaar naar een andere school gegaan. Daar wordt hij heel goed opgevangen, hij gaat weer met plezier. Maar hij kan zich nog steeds

niet concentreren. Daardoor moet hij het jaar waarschijnlijk overdoen en moet hij weer aan nieuwe kinderen wennen. Dat vind ik wel heel vervelend voor hem. Ik kan ook niet van huis weg zijn zonder dat hij diarree heeft. Een hele tijd heb ik dus niet weggewild. Maar zijn therapeut zei tegen me: “Daarmee help je hem niet. Hij krijgt het vertrouwen alleen terug doordat hij ziet dat je weggaat en ook weer terugkomt.” Ik ga straks zes dagen met alle vier de cameramensen van Storimans naar New York. Om te vieren dat het bedrijf tien jaar bestaat. Ik kan daar nu al tegenop

zien, maar ik ga toch.

Voor mijzelf geldt: ik wil voor de klas blijven staan, ik wil mijn vriendengroep blijven zien. En ik hoop dat Storimans een heel mooi bedrijf mag blijven, daar wil ik me voor inzetten. Ja, en zelf hoop ik ook het geluk weer te vinden met iemand anders. Kijk, ik ben best wel gelukkig hoor. Maar ik ben 39, ik hoop niet dat ik tot mijn tachtigste alleen blijf. Uiteindelijk wil ik mijn leven weer een bepaalde stabiliteit geven, thuis weer die rust vinden. Het zal altijd anders zijn dan met Stan. Maar je kunt in een leven meerdere liefdes hebben.

Ik wil vooral vol en positief in het leven blijven staan. Stan had nooit mogen sterven. En we missen hem enorm. Als ik hem kon terughalen, dan zou ik dat natuurlijk doen. Maar weet je, iets overkomt je, daardoor krijg je een bepaalde bagage mee. Daar word je groot van, het sterkt je, het maakt je krachtiger. Je kunt je duizend keer afvragen waarom ik? waarom mijn kinderen? je kunt boos zijn op de hele wereld. Maar uiteindelijk kun je het omkeren en er een bepaalde positiviteit uithalen. De positieve en krachtige houding van Stan uitdiepen en die aan de kinderen meegeven.

Stan zei vaak tegen me: “Iedereen krijgt bij zijn geboorte een briefje mee waarop staat hoe oud je wordt.” Stan dacht dat hij zelf niet oud zou worden, hij zei weleens: “Ik word 58.” Dan zei ik: “Stan, dat is wel heel jong, lekker gezellig voor mij.” Maar hij zei: “Marjolein, ik ben ervan overtuigd dat als het je tijd is, dan ga je.” Soms denk ik: je had gelijk, en dit stond op je briefje. Ik heb het ook tegen Jeroen Akkermans gezegd: “Je moet je niet schuldig voelen dat je het niet hebt kunnen voorkomen. Het heeft waarschijnlijk zo moeten zijn, het stond op zijn briefje.” Weet je, als Stans verhaal klopt, geeft dat wel rust en troost. En ik ben blij dat hij zoveel eer en respect heeft gekregen. Ik denk weleens: Stan Storimans, er wordt nog steeds over je gesproken, er is een prijs naar je vernoemd. Wat kun jij trots op jezelf zijn! Je was een geweldige vent. En wat ben ik trots dat ik jouw vrouw mocht zijn. ■

